

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215010402
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4215010402.6

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Vanka, v trestnej veci proti obžalovanému Z. R., pre opätovný zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona a iné, o odvolaní Z. R. proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 22.08.2019, sp. zn. 3T/109/2018, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 5. decembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovaného Z. R. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvého stupňa“) v poradí druhým rozsudkom zo dňa 22.08.2019, sp. zn. 3T/109/2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného Z. R.(ďalej len „obžalovaný“) za vinného v bode 1/ zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

1/ po dobu približne dvoch rokov, najmenej od konca roku XXXX do dňa 2. novembra XXXX v obci H. Y. v rodinnom dome číslo XXX, v ktorom žil v spoločnej domácnosti so svojou družkou Y. H., nar. XX.XX.XXXX na všetko, čo táto neurobila tak, ako si on predstavoval, reagoval tak, že na ňu kričal, ponižoval ju vulgárnymi výrazmi - okrem čiastkového útoku na poškodenú dňa X.X.XXXX, kedy pri miestom kultúrnom stredisku a v OD N. v obci H. Y. poškodenej vulgárne nadával, za čo už bol právoplatne postihnutý v priestupkom konaní vedenom na Okresnom úrade Komárno pod číslom OÚ-KN-OVVS-2014/006568- a keď sa proti tomu ohradila zbil ju tak, že ju najčastejšie vyfackal, v niektorých prípadoch ju udrel aj päťou alebo ju ťahal za vlasy alebo ju škrtil a zároveň sa jej vyhrážal zabitím, pričom k fyzickým útokom dochádzalo aj v prítomnosti ich spoločných maloletých detí, následne v obdobiach, keď poškodená z dôvodu obáv o svoje zdravie a život ušla k svojej matke, vyvíjal na ňu nátlak, aby sa k nemu vrátila a to spôsobom, že jej zatelefonoval a nútil ju počúvať, ako rozbíja a poškodzuje zariadenie domu, ako aj osobné veci poškodenej, ktorá opakovane za asistencie polície docielila, aby sa obžalovaný z toho domu odsťahoval, opakovane ho však aj prijala naspäť, pretože na ňu naliehal a to aj tým, že ju sledoval pri ceste do práce a z práce, ako aj pri ceste za nákupmi, čo viedlo k tomu, že poškodená žila v neustálom strese a strachu, postupne nadobudla presvedčenie, že odporovať obžalovanému nemá význam, pričom poškodená zažívala príkorie ako dôsledok takéhoto konania zo strany obžalovaného,

a v bode 2/ zo spáchania pokračujúceho (správne pokračovacieho) prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že :

2/ od 2. novembra XXXX, kedy sa obžalovaný odsťahoval z domu číslo XXX v obci H. Y., do času jeho zadržania XX. januára XXXX sa opakovane vyhrážal poškodenej Y. H., ktorá býva v obci H. Y. v dome číslo XXX, zasielaním správ na jej účet vytvorený na internetovej stránke www.pokec.sk <<http://www.pokec.sk>> a to tým, že podpáli dom, v ktorom ona býva, ak ho bude hnevať, pretože jemu je to

jedno, koľko bude sedieť vo väzení a dňa XX. decembra XXXX pred domom poškodenej v obci H. Y. vykrikoval na ňu, aby bola opatrná, keď vyjde von, lebo sa jej môže stať nejaká nehoda, ako aj to, že podpáli dom a druhýkrát to už nezbabre, čo v kontexte s jeho skorším správaním sa a s prihladením na skúsenosť poškodenej s pokusom o podpálenie povaly jej domu dňa X.XX.XXXX v nej vzbudilo obavu o jej život a zdravie.

Za tento zločin a prečin uložil súd prvého stupňa v poradí druhým napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 208 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 4 Trestného zákona, za zistenia prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona a podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona a § 41 odsek 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní šesť rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu s minimálnym stupňom strázenia.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému, jeho obhajcovi a prokurátorovi oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom dňa 22.08.2019, po ktorom oznámení, teda včas, podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v zákonnej lehote písomné odvolanie smerujúce proti výroku o vine, proti výroku o treste napadnutého rozsudku, ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

V písomných dôvodoch poznamenal, že stíhaných skutkov sa nedopustil, pretože nebolo jednoznačne preukázané, že sa dopustil trestného činu, tak ako sa mu kladie za vinu. Bez toho, aby neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, nemožno obžalovaného uznať za vinného. Namietal, že skutky, ktoré sú vo výroku napadnutého rozsudku opísané, sú totožné s konaním uvedeným vo výrokoch o priestupkoch proti občianskemu spolunažívaniu. Ku skutku v bode 1 doplnil, že jeho vina mala byť bez pochybností a dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní preukázaná, najmä výpoveďami poškodenej Y. H., ktorá mala detailne opísať jeho konanie v trestnom oznámení a následne to potvrdiť svedeckými výpoveďami v prípravnom konaní. Akcentoval na čiastočne zníženú špecifickú vierohodnosť, ktorá vyplynula zo znaleckého posudku znaleckého ústavu - Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii. Podrobnejšie poukázal na správanie poškodenej, ktorá sa opakovane správa konfliktné až agresívne k orgánom polície, miestnym úradom. Konkretizoval jej osobnostné charakteristiky, s poukazom na to, že sa u nej nejednalo o ťažké príkorie. Ďalej upriamil pozornosť na výpovede jednotlivých svedkov, ktorí vypovedali na hlavnom pojednávaní, výpoveď poškodenej, ktorú podrobne opísal, pričom poukázal na rozpory v jej výpovediach, ako aj vo výpovediach jej dcér. Ku skutku číslo 2 uviedol, že z odborného vyjadrenia číslo 8/2015 vyhotoveného znalcom Ing. Ildikó Pšenákovou nie je možné ustáliť, že sa mal poškodenej vyhrážať spôsobom popísaným v skutkovej vete.

V ďalšom podaní sa obžalovaný v zmysle § 45 odsek 3 Trestného zákona, ktorého dikciu citoval, domáhal započítania väzby z konania vedeného takisto na súde prvého stupňa pod spisovou značkou 3T/34/2008.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov obžalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodí.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné. Doplnila, že argumentácia obžalovaného už bola uplatnená v rámci jeho obrany pred súdom prvého stupňa, pričom tento sa s ňou aj dostatočne vysporiadal.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, pridržiavajúc sa dôvodov písomného odvolania navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vo veci sám rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pripojil k prednesu svojho obhajcu a opätovne navrhol, aby mu bola započítaná väzba, ktorú vykonal vo veci vedenej na súde prvého stupňa pod spisovou značkou 3T/34/2008.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Odvolačný súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednanú vec na rozhodnutie v rámci plnenia svojej z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti preskúmal výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo a konanie obom týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúce, a to aj z hľadiska prípadného výskytu chýb, ktoré neboli odvolaním obžalovaného vytýkané, ktoré by však mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že v prejednávanej veci už viackrát konal, pričom naposledy meritórne rozhodol rozsudkom, sp. zn. 4To/88/2017 zo dňa 19.12.2017 (ďalej len „skorší rozsudok odvolacieho súdu“), ktorým podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste skorší odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa zo 07.09.2017 (ďalej len „skorší odsudzujúci rozsudok“) a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov, so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Proti rozsudku podal obžalovaný dovolanie, ktoré smerovalo proti výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo. O dovolaní obžalovaného rozhodol rozsudkom Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 4TDo/49/2018 zo dňa 13.11.2018, ktorým vyslovil porušenie zákona skorším rozsudkom odvolacieho súdu v ustanoveniach § 2 ods. 8 Trestného poriadku, § 9 ods. 1 písmeno e/ Trestného poriadku, čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v neprospech obžalovaného. Zároveň zrušil skorší rozsudok odvolacieho súdu, ako aj skorší odcudzujúci rozsudok, pričom následne súd prvého stupňa vec prejednal a znovu rozhodol napadnutým rozsudkom špecifikovaným v úvode odôvodnenia tohto uznesenia.

V rozsudku poznamenal, že obžalovaný bol skorším odcudzujúcim a skorším rozsudkom odvolacieho súdu duplicitne postihnutý za konanie, za ktoré už bol predtým postihnutý v priestupkovom konaní, čím prišlo k porušeniu zásady ne bis in idem. Doplnil, že s jeho námietkami sa súdy vôbec v tomto smere nevysporiadali. Súdu prvého stupňa uložil, aby sa podrobne zaoberal konkurenciou priestupkov spáchaných voči poškodenej, za ktoré bol obžalovaný v rozhodnom (žalovanom) období postihnutý a upraviť skutok tak, aby bolo zjavné, že na tieto priestupkové postihnutia nedopadá. Za týmto účelom uložil súdu prvého stupňa doplniť dokazovanie, aby sa zistilo, ktoré priestupky môžu potenciálne tvoriť súčasť skutkového deja prejednaného trestného činu,

Plnením svojej prieskumnej povinnosti v jej hore vymedzenom rozsahu odvolací súd ďalej zistil, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

Odvolačný súd v rámci povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku tiež zistil, že dokazovaním vykonaným v prejednávanej veci na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/, až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie tak o vine, sčasti aj o treste ukladanom obžalovanému (§ 321 písmeno c/ Trestného poriadku).

Skutkové zistenia, ktoré mal súd prvého stupňa v prejednávanej veci za preukázané, podľa názoru odvolacieho súdu jednak vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku, jednak súd prvého stupňa k nim dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda predovšetkým jednotlivo, ale súčasne aj v ich súhrne a nepochybne aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu (a napokon aj v súlade so zásadami logického myslenia a uvažovania). Okrem toho, súd prvého stupňa sa náležitým spôsobom vyrovnal aj so skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z ďalšieho dokazovania vykonaného po zrušení jeho rozhodnutia dovolacím súdom, rešpektujúc jeho právny názor učinil i úpravu skutkovej vety, tak aby výsledky doplneného dokazovania zodpovedali aj právnej kvalifikácii skutku uvedeného v bode 1. Následne vysvetlil dôvody, prečo ďalej nequalifikoval konanie obžalovaného podľa § 208 odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona,

teda nepričítal mu zavinenie vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate, a síce, že prejednávaného skutku sa dopúšťal po dlhší čas.

V odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré je v tomto smere v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku, súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a napokon aj právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré ako na správne (vykonaným dôkazom opodstatnené a zákonu zodpovedajúce) poukazuje s tým, že odvolaním obžalovaného zisteniu skutkového stavu veci a hodnoteniu dôkazov súdom prvého stupňa vytýkané nedostatky odvolací súd nepovažuje ani za opodstatnené, a navyše ani za relevantné.

Odvolací súd sa opätovne (ako to skonštatoval v skoršom rozsudku odvolacieho súdu) nestotožnil s obhajobou obžalovaného, spočívajúcou najmä v spochybnení vierohodnosti výpovedí poškodenej - svedkyne Y. H.j. Protiprávne konanie obžalovaného podrobne táto svedkyňa popísala (vo vzťahu k obom trestným činom), pričom predmetnú výpoveď potvrdili aj rodinní príslušníci. Všetky tieto výpovede potom korešpondovali aj so zabezpečenými znaleckými posudkami a listinnými dôkazmi a tak zapadli do ucelenej reťaze usvedčujúcich dôkazov. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd už viackrát hodnotil dôkazy zabezpečené vo veci samej a nemenne, toho času aj bezo zmeny konštatuje zavinené, predovšetkým protiprávne konanie obžalovaného zasahujúce do fyzickej aj psychickej integrity poškodenej, zažívajúcej takéto konanie obžalovaného ako príkorie. Navyše, odvolací súd nemal pochybnosti ani o naplnení skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona, keďže konanie obžalovaného bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, nielen výpoveďou poškodenej Y. H., ale i namietaným odborným vyjadrením vyhotoveným Ing. Ildikó Pšenákovou.

Čo sa týka námietok obžalovaného ohľadne špecifikovania skutku uvedeného v bode 1/ napadnutého rozsudku, tento bol súdom prvého stupňa náležite upravený oproti podanej obžalobe tak, aby nezahŕňal priestupkové postihnutia obžalovaného, čiže aby také konanie obžalovaného nebolo duplicitne postihnuté aj súdom ako výsledok trestného konania. Z dôvodu veľmi precízneho štylizovania skutkovej vety uvedenej v bode 1/ napadnutého rozsudku, nebolo potrebné uvažovať o aplikácii tzv. Engelovských kritérií, keďže skutková veta nedopadá na skutky, ktoré vykazovali charakter priestupkových deliktov, v dôsledku čoho nie je skutková veta zhodná s priebehom skutkového deja priestupkov, za ktoré bol obžalovaný správnym orgánom uznaný za vinného. Inak povedané, odvolací súd neaplikoval všeobecne uznávané Engelovské kritéria, ktoré je potrebné aplikovať len v prípade existujúceho a možného porušenia zásady ne bis in idem (zakotvenej v článku 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale aj v článku 50 odsek 5 Ústavy Slovenskej republiky, zároveň aj v § 9 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku), pretože pre učinenú úpravu skutkového deja v napadnutom rozsudku nejde o takýto prípad. Navyše, v prospech obžalovaného súd prvého stupňa zmenil aj právnu kvalifikáciu skutku v bode 1/ tak, že konanie prekvalifikoval v jeho prospech a uznal ho za vinného len za naplnenie skutkovej podstaty podľa § 208 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona.

Za bezpredmetnú námietku obžalovaného považoval odvolací súd aj jeho prejav vôle smerujúci k možnosti započítania väzby, ktorú vykonával v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod spisovou značkou 3T/34/2008 do trestu uloženého v tomto konaní. S poukazom na § 45 odsek 3 Trestného zákona (zhodne ani podľa odseku 1 a 2 toho istého ustanovenia) takýto postup podľa vyššie označeného ustanovenia nie je možné uplatniť v tomto konaní, pretože predmetné ustanovenie precizuje započítanie väzby v iných prípadoch, než obžalovaný žiada. Prejednávaná vec nijako nesúvisí s vecou, z ktorej má byť v tomto konaní započítaná väzba, pretože neprišlo ani k uloženiu, súhrnného, spoločného trestu, respektíve upustenia od súhrnného alebo ďalšieho trestu. S poukazom na uvedené, taký prejav vôle nepovažoval odvolací súd za meritórnú námietku, navyše ani relevantnú, avšak považoval za nevyhnutné sa k tejto stručne vyjadriť.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku

o treste iba odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v jeho prospech, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, zistiť, že nie je dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.